

[Funck Jensen.]

nansminister fører samme Politik som sin Forgænger. Det er den Politik, der for at raade Bod paa den Kendsgerning, at Pengemængden er for stor i Forhold til Vare-mængden, kun kender een Udvej, nemlig den at formindske Købeevnen væsentligst gennem Skatter.

Der er imidlertid ogsaa en anden Udvej, og det er den at fremme Foretagsomheden, at stimulere Lysten til Arbejde og herved øge Varemængden. Men man stimulerer ikke Arbejdslysten ved Talemaader om, at vi kun kan frelse Danmark ved at arbejde mere og forbruge mindre, hvis der ikke samtidig føres en Politik, der fremmer Lysten til at tage fat. Den gifte Kvinde, der i Maaneder, maaske i Aar har taget Arbejde uden for Hjemmet for at spare sammen til en Pels, der for faa Dage siden fik et Skattepaalæg paa 15 pCt., føler sig næppe animeret til at fortsætte. De 15 pCt. bliver maaske den lille Tue, der faar hende til at opgive Selverhvervet til Skade for den samlede Produktion. Den Mand, der ser sin Ihærdighed, maaske sin Overtidsfortjeneste beslaglagt med en 10 pCt.s Skatteforhøjelse, føler heller ingen Trang til at fortsætte sine Anstrengelser. Det Aktieselskab, der med en 20 pCt.s Skatteforhøjelse ser sin Likviditet beskaaret, vil i mange Tilfælde blive bremset i Udførelsen af produktionsfremmende Planer.

For faa Dage siden sagde den højtærede Statsminister, at Danmark i 1947 havde et valutarisk Underskud paa 600—700 Mill. Kr., og paa Grundlag heraf bebudedes nye Restriktioner og nye Skatter. Vilde det mon ikke være fornuftigere at stille imod en Produktionsforøgelse paa 700 Mill. Kr., og vilde det ikke være mere stimulerende at begynde en Afvikling af Restriktionerne, og at Regering og Rigsdag paalagde sig selv Skattestop? Det er næppe for højt ansat, hvis vi anslaaer den Del af den danske Befolkning, der deltager i den daglige Produktion, til 1 Million Mennesker. For at øge Produktionen med 700 Mill. Kr. paa eet Aar skulde hver Deltager i Produktionen altsaa øge Produktionsværdien med 700 Kr. eller omregnet efter Aarets 300 Arbejdsdage 2 Kr. 34 Øre pr. Dag. Der er ingen Tvivl om, at den danske Befolkning vilde være i Stand til at gennemføre en saadan Produktionsforøgelse og mere end det, blot den højtærede Regering og dette høje Ting vilde skabe Forudsætninger derfor.

At Retsforbundet vil stemme imod det foreliggende Lovforslag, er allerede sagt,

men jeg opfordrer samtidig hvert enkelt Medlem af dette høje Ting, der kan frigøre sig for den vanebundne Tal- og Budgetdyrkelse, til at følge Retsforbundet. Jeg tror ikke, at jeg overdriver, naar jeg siger, at Folkestyrets Fremtid afhænger af, at vi enkeltvis er i Stand til at tage et af baade Fordomme og Parti frigiort Standpunkt, og af, at dette Standpunkt faar sit Staa- sted i en Erkendelse af, at Folkestyret betyder mere Ansvar ud til Folket og mindre Magt i vore Hænder, der skal være Folkets Tjenere og ikke dets Herskere.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: I Forhold til den sidste Talers Behandling af det store, almindelige Skatteproblem er det Spørgsmaal, som jeg vil bringe frem, et meget lille Spørgsmaal, et specielt Spørgsmaal, men efter min og manges Mening et meget betydningsfuldt Spørgsmaal. Som Ordføreren for mit Parti sagde for lidt siden, rejstes der i Fjor ved Behandlingen af Lovforslaget om midlertidige Ændringer i Reglerne for Paaligning af Indkomst- og Formueskat til Staten Spørgsmaal om Hustruens Medunderskrift paa Selvangivelsen. Jeg udtalte Ønsket om, at begge Ægtefæller skulde underskrive Selvangivelsen, saaledes at Underskriften skulde betyde, at Hustruen attesterer, at det, der er opgivet vedrørende hendes Indtægt, er rigtigt, og Manden det tilsvarende for sin Indtægts Vedkommende. Hos den tidligere Finansminister mødte jeg fuld Forstaaelse for Tanken. Han mente, at en saadan Fremgangsmaade vilde være rigtig. Han vidste ikke, om det kunde gennemføres saa hurtigt, og om der i øvrigt var Enighed derom. Udvalgsbetænkningen indeholdt intet Forslag, men Udvalgets Formand, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, udtalte her i Tinget ved Lovforslagets anden Behandling, at Udvalget havde overvejet Spørgsmaalet, men mente, at det yderligere maatte overvejes, inden man fastsætter, om det skal være Pligt eller Ret for Hustruen, om det skal gælde alle eller kun i de Tilfælde, hvor Hustruen har egen Indtægt, Arbejdsindtægt eller Indtægt af Formue. En saadan Bestemmelse skal, hvis den skal have nogen Betydning, være en Pligt; det kan ikke her være nok, at det er en Ret, og Hustruens Underskrift bør dels sige god for, at hvad der er opgivet som Indtægt af Hustruens Selverhverv og som Indtægt af hendes Særformue, er rigtigt, og endvidere maa den ogsaa kræves, hvor Hustruen ingen særlig Indtægt har. Det